

Історія Сербіної Ірини, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини-2024» у номінації «Серце, що дарує родину»

«Я велика мама великої родини», – каже про себе Ірина, і це велика правда.

Ірина – жінка з чуйним серцем і стійким духом, давно звикла справлятися з усіма життєвими викликами. Мама п'яťох власних дітей з любов'ю і турботою виховує і прийомних, даруючи тепло тим, хто цього потребує.

Із самого початку її велика родина була справжнім осередком любові та підтримки. Досвід виховання дітей Ірині довелося пізнати, коли в неї ще не було своїх власних. Ірині було 17, вона закінчувала школу, коли в дім прийшла біда: її старша сестра загинула у страшній автокатастрофі, десятирічний племінник залишився сиротою.

Пізніше, вже маючи своїх трьох дітей, Ірина завжди душею вболівала за

тих, кому не дісталось батьківського тепла. Перший хлопчик, якого ця прийомна родина взяла з притулку в Макіївці ще 2006 року, прожив з ними півтора року без документів – не з їхньої вини, а через бюрократичні складнощі. Пізніше, коли родина почала оформляти документи для двох дівчаток-сестричок із ромської родини, з'ясувалося, що в тій сім'ї було аж дев'ятеро дітей! Через помилку в написанні прізвища – одна літера – цю інформацію ніхто не знав. Навіть старші діти не підозрювали про молодших, які були розкидані по різних інтернатах. Ця прийомна родина взяла у свою сім'ю вісьмох із дев'яти дітей – усіх, кого тільки могли, щоб об'єднати родину.

У 2014 р. Ірина допомагала переселенцям, які шукали порятунку від війни у Святогірську. Нагодувати, розмістити, допомогти знайти необхідні речі – саме цими питаннями опікувалась на волонтерських засадах Ірина. В цей час близько 60 дітей та дорослих отримали свій куточок безпеки в будинку багатодітної родини.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення, Ірина опинилася перед новим, страшним випробуванням. Війна вдерлася в її життя, руйнуючи плани й загрожуючи безпеці. Водночас вона продовжувала займатись

волонтерством. Ризикуючи життям евакуювала людей з-під вогню, возила гуманітарну допомогу туди, де було найгарячіше, бо не могла залишатись осторонь людської біди та розпачу. Але, звичайно, її серце стискалося від тривоги за дітей. Разом із чоловіком і 28 дітьми (серед яких були й внуки) вони провели чотири місяці у підвалі власного будинку, ховаючись від постійних обстрілів, поки зрештою не настала мить остаточного рішення. Вона згадує той останній день у рідному Святогірську, сповнений тривожних відчуттів і рішучості. Під час бомбардувань міста, коли в підвалі сталося сильне задимлення, жінка відчула, що це край і прийшов час залишити рідне місто, щоб вберегти родину від небезпеки. Ірина з чоловіком зібрали всю свою велику сім'ю і вирушили в невідомість.

Коли евакуаційний рейс прибув, вони не взяли нічого: ні ложок, ні виделок, ні тарілок. Вона усвідомлювала, що починають із нуля, і попереду безліч викликів. Родина тимчасово оселилася в смт Обухівська Дніпропетровської області у місцевій школі. Згодом, із допомогою старших дітей і волонтерів, змогли орендувати двоповерховий будинок, де на них чекали лише голі стіни. Перші тижні вони спали на підлозі, не маючи нічого, окрім взаємної підтримки. Ліжок не було, як і інших меблів, тому першим, що вони придбали, став садовий стіл і дві лавки, на яких по черзі їли. Кожен день був пронизаний турботою про найменших, необхідністю знову створювати затишок.

Вже далеко від дому, коли Ірина почала знову будувати побут для своїх дітей, вона дізналася від представників місцевої влади про двох дітей ВПО з Курахівської громади, які залишилися без батьківської опіки. Зараз, коли навіть власна сім'я потребувала величезної підтримки, вона, не вагаючись, вирішила прийняти їх. Її серце не дозволяло залишатися осторонь. Для Ірини ніколи не існувало питання відбору дітей. Для неї є правило – ці діти мають бути у теплі, мають знати, що навіть серед хаосу і страху є ті, хто готовий любити й піклуватися.

Вся родина підтримувала дітей та створювала умови, щоб діти швидко адаптувалися в новій родині. Діти мають простір для висловлювання почуттів, підтримку, вони залюбки долучаються до домашніх справ і відчують себе частиною великої родини. Вже за тиждень діти називали Ірину «мамою», гарно контактували з усіма членами родини, що свідчить про те, що все вдалося.

В різний період часу до дитячого будинку сімейного типу Сербіних було влаштовано 19 дітей різного віку, і кожен та кожна з них відчуває себе частиною міцної, люблячої родини. Зараз найстаршому хлопцю – 22 роки, а молодшій – 1,5 рочка. Одна дитина має інвалідність. Старші сини боронять

Україну від ворога. Один з них отримав поранення. Ірина говорить, що саме діти надають їй сили рухатися далі, будувати нове життя і вірити в майбутнє.

Ірина нагороджена Орденом княгині Ольги III ступеня, стала переможницею Всеукраїнської Премії «Жінка III тисячоліття», має подяки від Донецької обласної державної адміністрації.